

kommer mig at være et Princip, som ikke bør fraviges, og det er jo ogsaa gjennem bestemte Udtalelser, navnlig fra den høitærede Conseilspræsident, endnu idag udhævet, at det er et Princip, der bør fastholdes. Det vilde være urigtigt af mig at negte, at jeg ganske vist med en vis Betænkelse er gaaet bort fra den Afstemning, som fandt Sted i Landsthinget ifjor med Hensyn til Spørgsmaalet om at optage Lønningssforbedringer paa Finantsloven. Men naar jeg nu erklærer at ville stemme for Regjeringens Forslag og støtte det paa enhver Maade, er det af den Grund, at jeg anser Kjænen i Forslaget for at være den, at Forbedringen skal gives iaar, at der ikke kan være Tale om nogen Udsættelse, uden at man begaar en Uretfærdighed mod Embedsstanden, og det er kun under denne Forudsætning og med den bestemte Forvisning, at dette ogsaa er Regjeringens Hensigt, at jeg tillader mig at anbefale Forslaget til det høie Thing. — Den ærede sidste Læser yttrede, at han ansaa det for meget tvivlsomt, om der ville komme et praktisk Resultat ud af det Forslag, som er kommet frem fra den ærede Regjering. Jeg tror ikke, at Regjeringen har kunnet udtale sig bestemtere, end den gjennem Conseilspræsidentens Mund har gjort; men jeg tillægger det ogsaa en væsentlig Betydning, at der kommer et praktisk Resultat ud af det, med andre Ord, at Embedsmændene ikke atter iaar blive skuffede for det Tilæg, som de skulle have. Jeg gaar altsaa ud fra den Opfattelse, at vi faae et praktisk Resultat, medrene Ord, at, naar den nugældende midlertidige Bevillingslov udløber, der da ikke fremkommer eller bliver regjeret efter nogen Bevillingslov eller Finantslov af nogenformelt Art eller nogenformelt Form, uden at Lønningstillæget findes paa en saadan Lov i det Omfang og paa den Maade, som det her er foreslaaet af Regjeringen. Paa den Maade faae vi et praktisk Resultat, og Regjeringen vil faae Lat baade af Embedsstanden og af Landets Befolkning, som ganske vist indser, at det ikke gaar an længere at skyde Embedsstanden tilside, saaledes som sket er. — Maa jeg blot tillade mig at gjøre en Bemærkning til. Jeg har maasse talt Embedsstandens Sag noget varmt her, og da Mange vide, at jeg er Embedsmand, men saa hende min pekuniære Stilling, ønsker jeg blot at tilføje den Bemærkning, at jeg som sportellønnet Embedsmand ikke nogenstunde vil kunne faae noget Lønningstillæg.

Bloug: Jeg havde ikke tænkt at deltage i Forhandlingen; men, da det ærede 2det Medlem for 7de Kreds (Sohansen) har rettet et personligt Spørgsmaal til mig, bliver jeg jo nødt til at svare. Det ærede Medlem spurgte mig — saaledes forstod jeg ham — om jeg anser det for en Skam at arbejde. Mit Svar dertil er, at jeg arbejder selv den meste Tid af Dagen baade Søn- og Sverdag,

uagtet jeg strengt taget ikke behøver det, og deraf følger, at jeg ikke anser det for en Skam, men for en Ære at arbejde, og alle de, der høre mig til, betragte det paa samme Maade. Der gives imidlertid Klasser, om man vil en Rangforordning i Arbejde, som i alt Andet; der gives Arbejde, som en Mand i min sociale Stilling ikke kan tage sig for. Hvis jeg f. Ex. vilde give mig til at feie Gaden, vilde jeg ikke kunne bevare min Stilling i Samfundet. Jeg antager, at dette gjælder for Kvinder som for Mænd, og derfor er Enhver, der er stillet paa en vis Maade i Samfundet, nødt til at betjene sig af Andres Hjælp. Jeg tror, at de ærede Herrer, der bo paa Landet, ogsaa gjøre det, der er ogsaa visse Arbejder, som De idetmindste nødvendig selv vilde gjøre. — Hvad det ærede Medlem iøvrigt fremdrog af mine sidste Udtalelser, skal jeg naturligvis ikke komme tilbage til; men, naar det ærede Medlem ikke kan forstaa, at de Embedsmænd ere uheldig stillede, som have en Løn, der gaar over 1,600 Rb., saa vil jeg blot tillade mig den Bemærkning, at det er overordentlig vanskeligt at gjøre en Sammenligning mellem to Ting, hvoraf man kun kender den ene. Jeg tror ikke, at det ærede Medlem har nogen klar Forestilling om Embedsmændenes Stilling i Kjøbstæderne og navnlig i den store By Kjøbenhavn; jeg vilde ønske, det lod sig gjøre, at det ærede Medlem selv for nogle Maanedes eller længere Tid kunde overtage et af disse med 1,600 Rb. og noget derover Lønnede Embeder, og han vilde da fornemmelig faae en ganske anden Forestilling om, hvad det koster at leve her, end han nu har. Jeg kunde fristes til at sige — jeg beder udtrykkelig de ærede Medlemmer ikke at tage det fornærmeligt op, det er ikke rettet mod dem personligt, men imod Mange i deres Stilling — at jeg ikke tror, at de ærede Landboere ere opmærksomme paa, hvad det koster dem selv at leve, eller rettere sagt, at De ikke tage mange Ting i Betragtning, som man her maa betale i dyre Domme, medens de Herrer paa Landet enten have dem for billigere Pris eller aldeles gratis. Det ærede Medlem gjenoptog et af de Exempler, jeg sidst anførte, nemlig Skolepenge; har det ærede Medlem nogen Forestilling om, hvad Skolepenge her i Kjøbenhavn vil sige? Man kan for et Barn komme til at give over 200 Kr. om Aaret i Skolepenge, altsaa, naar man har flere Børn, bliver det en ikke ganske ubetydelig Sum. — Det ærede Medlem mente dernæst, at man nok kunde give Embedsmændene noget rundeligere Løn, men kun paa den Betingelse, at Pensionen hørte op. Jeg vil nu erindre det ærede Medlem om, at der alt er sket en meget betydelig Indskrænkning i Pensionsberettigelsen, idet en stor Del Embeder, der før havde Pensionsret, nu have mistet den; men jeg vilde anse det for overordentlig skadeligt for Statsjenseten, om man rent vilde affkaste Pensionen, thi det vilde forhindre Regjeringen i